

The Best of Me
(Het beste van mij)

Nicholas Sparks bij Boekerij:

The Notebook (Het dagboek)
Message in a Bottle (De brief)
Safe Haven (Veilige haven)
The Best of Me (Het beste van mij)
The Longest Ride (De lange tocht)
The Choice (De keuze)
Zie mij
De ontmoeting
De bruiloft
Wij twee
Je bent nooit alleen
Op het eerste gezicht
Een liefde om nooit te vergeten
Met hart en ziel
De redding
Leven voor de liefde
Dear John (Lieve John)
The Lucky One (De gelukkige)

Nicholas Sparks

The Best of Me

(Het beste van mij)

Je eerste liefde vergeet je nooit

Eerste druk 2014
Negende druk 2020

ISBN 978-90-225-8937-3
ISBN 978-94-023-0221-9 (e-book)
NUR 302

Oorspronkelijke titel: *The Best of Me*
Oorspronkelijke uitgever: Grand Central Publishing
Vertaling: Harmien Robroch
Omslagontwerp: DPS Design & Prepress Studio, Amsterdam
Omslagbeeld: © Shutterstock
Zetwerk: ZetSpiegel, Best

© 2011 Nicholas Sparks
© Nederlandse vertaling 2014 Meulenhoff Boekerij bv, Amsterdam
This edition was published by arrangement with Grand Central Publishing, New York, USA. All rights reserved.

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

*Voor Scott Schwimer,
Een geweldige vriend*

1

De hallucinaties van Dawson Cole begonnen na de explosie op het platform, op de dag dat hij dood had moeten gaan.

In de veertien jaar dat hij op olieplatforms had gewerkt, had hij alles wel gezien, dacht hij. In 1997 had hij moeten toekijken hoe een helikopter bij de landing onbestuurbaar werd. Hij was op het platform neergestort en in een verzengende vuurbal geëxplodeerd. Dawson had tweedegraads verbrandingen op zijn rug opgelopen tijdens zijn poging anderen te redden. Dertien mensen, van wie de meesten in het toestel hadden gezeten, waren omgekomen. Vier jaar later was een kraan op het platform ingestort en had een stuk rondvliegend metaal zo groot als een basketbal hem bijna onthoofd. In 2004 was hij een van de weinige achtergebleven arbeiders toen orkaan Ivan het platform teisterde met windsnelheden van meer dan honderdzes en twintig kilometer per uur en golven die zo groot waren dat hij zich afvroeg of hij geen parachute moest pakken voor het geval het platform instortte. Maar er waren ook andere gevaren. Mensen gleden uit, onderdelen knapten en schrammen en bulten hoorden bij het leven van het personeel. Dawson had meer gebroken botten gezien dan hij kon tellen, hij had twee keer een voedselvergiftiging meegemaakt die de hele crew had geveld, en twee jaar geleden, in 2007, had hij gezien hoe een be-

voorradingsschip dreigde te zinken toen het wegvoer van het platform en op het laatste moment nog gered kon worden door de kustwacht die toevallig in de buurt was.

Maar de explosie was een heel ander verhaal. Omdat er geen olie was weggelekt – in dit geval hadden de veiligheidsmechanismen en de back-ups een groot lek weten te voorkomen – had het incident de landelijke pers amper gehaald en was het binnen een paar dagen grotendeels vergeten. Maar voor de mensen die erbij waren geweest, en voor hem dus ook, was het een nachtmerrie. De ochtend was heel normaal verlopen. Hij had toezicht gehouden op de pompstations toen een van de opslagtanks plotseling was ontploft. Voordat hij zelfs maar tot zich kon laten doordringen wat er was gebeurd, was hij door de schokgolf van de explosie tegen een aangrenzend gebouwtje gesmeten. En toen was alles in brand gevlogen. Het hele platform, dat was bedekt met smeer en olie, was één grote, alles verzengende vlammenzee geworden. Twee zwaardere explosies hadden het platform nog heviger doen schudden. Dawson kon zich herinneren dat hij enkele lichamen uit het vuur had gehaald, maar door een vierde explosie, nog groter dan de andere, was hij opnieuw door de lucht gesmeten. Hij kon zich vaag herinneren dat hij de lange val naar het water had gemaakt, een val die hij feitelijk met de dood had moeten bekopen. De eerstvolgende herinnering was dat hij in de Golf van Mexico dreef, een kleine honderdvijftig kilometer ten zuiden van Vermilion Bay in Louisiana.

Zoals de meeste anderen had hij geen tijd gehad om zijn overlevingspak aan te trekken of een reddingsvest te pakken, maar tussen de deining had hij in de verte een donkerharige man zien zwaaien, het leek alsof hij gebaarde dat Dawson naar hem toe moest komen. Dawson was die kant op gezwommen, had uitgeput en duizelig gevochten tegen de golven van de oceaan. Zijn kleren en laarzen hadden hem naar beneden getrokken, en toen zijn armen en benen moe werden, had hij geweten dat hij doodging. Hij had het idee gehad dat hij dichterbij kwam, al kon hij het door de golven onmogelijk zeker weten. Dat was het moment

waarop hij een reddingsvest tussen wat puin had zien drijven. Met zijn laatste beetje kracht had hij zich daaraan vastgeklampt. Later hoorde hij dat hij bijna vier uur in het water had gelegen en bijna anderhalve kilometer van het platform was afgedreven voordat hij was opgepikt door een bevoorradingschip dat inderhaast was toegesnel. Hij was aan boord gehesen, was benedendeks gedragen en was herenigd met andere overlevenden. Daar had hij verdoofd zitten rillen van onderkoeling. Hoewel zijn blik troebel was – later bleek dat hij een milde hersenschudding had – besepte hij hoeveel geluk hij had gehad. Er waren mannen met gruwelijke brandwonden op hun armen en schouders en anderen met bloedende oren of gebroken botten. De meeste mannen kende hij. Op een platform waren niet zoveel gelegenheden waar je naartoe kon – het was in feite een dorpje midden in de oceaan – en vroeg of laat kwam iedereen wel in het cafetaria, de recreatieruimte of de fitnessruimte. Maar er was één man die hem slechts vaag bekend voorkwam en die vanaf de andere kant van de drukke ruimte naar hem zat te staren. Hij had donker haar, was een jaar of vijftig en droeg een blauw windjack dat iemand aan boord hem waarschijnlijk had geleend. Dawson had het idee dat hij hier niet thuis hoorde, eerder een kantoorbediende dan een arbeider op een olieplatform. De man zwaaide, waardoor hij Dawson deed denken aan de man die hij eerder in het water had gezien – het wás dezelfde man – en opeens waren Dawsons nekharen recht overeind gaan staan. Voordat hij de oorzaak van dit onbehaaglijke gevoel had kunnen achterhalen, was er een deken over zijn schouders gelegd en was hij naar een hoekje gebracht waar een hospik klaarstond om hem te onderzoeken.

Tegen de tijd dat hij weer ging zitten, was de man met het donkere haar verdwenen.

Het daaropvolgende uur waren er meer overlevenden aan boord gebracht, maar terwijl zijn lichaam langzaam opwarmde, begon Dawson zich zorgen te maken om de rest van de crew. Mannen met wie hij jarenlang had samengewerkt werden vermist. Later zou hij horen dat vierentwintig mensen waren omgekomen. De

meeste lichamen werden uiteindelijk gevonden, maar niet allemaal. Terwijl hij in het ziekenhuis herstelde, moest Dawson steeds weer denken aan het feit dat sommige families geen kans hadden gekregen om afscheid te nemen.

Sinds de explosie had hij moeite met slapen, niet vanwege nachtmerries, maar omdat hij voortdurend het gevoel had dat hij bekeken werd. Hij voelde zich... achtervolgd, hoe belachelijk dat ook klonk. Dag en nacht zag hij vanuit zijn ooghoek bewegingen, maar als hij zich dan omdraaide, was er niets of niemand te zien. Hij vroeg zich af of hij soms gek werd. De dokter had geopperd dat het mogelijk een posttraumatische stressreactie op het ongeluk was en dat zijn hersenen nog herstellende waren van de hersenschudding. Dat klonk heel logisch, en toch had Dawson niet het idee dat het daardoor kwam. Maar hij had braaf geknikt. De dokter had hem een recept voor slaappillen meegegeven die Dawson nooit had opgehaald.

Hij kreeg een halfjaar betaald verlof terwijl de juridische molens begonnen te draaien. Drie weken later bood het bedrijf hem een schikking aan en tekende hij de papieren. Inmiddels was hij door zeker zes advocaten benaderd, die allemaal als eerste een groepsproces wilden beginnen, maar hij had geen zin in al dat gedoe. Hij ging akkoord met de schikking en liet het geld op zijn rekening storten op de dag dat hij de cheque ontving. In de ogen van sommigen was hij nu rijk. Hij maakte het grootste deel van het geld over naar een rekening op de Kaaimaneilanden. Van daaruit was het op een bedrijfsrekening in Panama gestort die met zo min mogelijk papierwerk was geopend, waarna het geld naar zijn laatste bestemming was overgemaakt. Het geld was, zoals altijd, vrijwel onmogelijk te traceren.

Hij hield alleen genoeg om de huur en een paar andere uitgaven van te betalen. Hij had niet veel nodig. Hij wilde ook niet veel. Hij woonde in een kleine caravan aan het eind van een zandpad aan de rand van New Orleans, en mensen die hem daar zagen staan gingen er waarschijnlijk van uit dat het enige pluspunt aan de caravan was dat hij tijdens orkaan Katrina in 2005 niet was

overstroomd. Hij had plastic wanden die vaal en gebarsten waren en hij stond op B2-blokken, een tijdelijke constructie die om de een of andere reden gaandeweg permanent was geworden. Hij had een eenpersoonsslaapkamer en een badkamer, een klein woongedeelte en een keukentje met ruimte voor een kleine koelkast. De caravan was slecht geïsoleerd en door het vocht waren de vloeren door de jaren heen kromgetrokken, waardoor het leek alsof hij altijd scheef liep. Het linoleum in de keuken was in de hoeken gebarsten, het weinige tapijt was versleten en hij had de benauwde ruimte ingericht met spulletjes die hij door de jaren heen bij uitdragerijen had gekocht. Er hingen geen foto's aan de muur. Hoewel hij er al bijna vijftien jaar woonde, was het geen thuis maar eerder een plek om te slapen, te eten en te douchen.

Ondanks het feit dat de caravan oud was, zag het er bijna altijd net zo netjes uit als in de huizen in het Garden District. Dawson was een beetje een netheidsfreak, altijd al geweest. Twee keer per jaar repareerde hij barsten en vulde hij naden om knaagdieren en insecten weg te houden, en altijd als hij zich opmaakte om weer naar het platform te gaan, schrobde hij de vloer van de keuken en de badkamer met ontsmettingsmiddel en haalde hij alles uit de keukenkastjes wat kon bederven of beschimmelen. Meestal werkte hij dertig dagen op en dertig dagen af, en alles wat niet in blik zat kon binnen een week bederven, zeker in de zomer. Als hij dan terugkwam, schrobde hij de hele caravan opnieuw en liet hij hem luchten in een poging de muffe lucht te verdrijven.

Maar het was er rustig en dat was het enige wat hij nodig had. Hij zat zo'n vierhonderd meter van de hoofdweg en zijn dichtstbijzijnde burens woonden nog verder weg. Na een maand op het platform was dat precies wat hij wilde. Een van de dingen waar hij nooit aan gewend was geraakt op het platform was het eindeloze lawaai. Onnatuurlijk lawaai. Van kranen die materiaal verplaatsten tot helikopters en pompen en het eindeloze gedreun van metaal op metaal. Er kwam geen eind aan de herrie. Een installatie pompte vierentwintig uur per dag olie rond, wat betekende dat het lawaai aanhield, zelfs als Dawson probeerde te slapen. Hij deed zijn best

het buiten te sluiten, maar als hij dan weer in zijn caravan was, werd hij getroffen door de bijna ondoordringbare stilte wanneer de zon hoog aan de hemel stond. 's Morgens kon hij vogels in de bomen horen fluiten en 's avonds luisterde hij naar de krekels en kikkers, die soms samen zongen, een paar minuten nadat de zon was ondergegaan. Meestal was het rustgevend, maar zo nu en dan deed het hem aan thuis denken, en als dat gebeurde, ging hij naar binnen en duwde hij de herinneringen weg. Dan probeerde hij zich te concentreren op de eenvoudige handelingen die zijn leven beheersten wanneer hij weer vaste grond onder de voeten had.

Hij at. Hij sliep. Hij liep hard, deed aan gewichtheffen en knutselde aan zijn auto. Hij maakte lange, doelloze ritten. Hij ging wel eens vissen. Hij las elke avond en schreef zo nu en dan een brief aan Tuck Hostetler. Meer niet. Hij had geen televisie of radio, en al had hij wel een mobiele telefoon, daar stonden alleen werknummers in. Hij deed boodschappen en één keer per maand ging hij naar de boekhandel, maar verder kwam hij nooit in New Orleans. Hij was in geen veertien jaar in Bourbon Street geweest, had niet door het French Quarter geslenterd; hij had geen koffie gedronken bij Café Du Monde, of een Hurricane-cocktail besteld bij Lafitte's Blacksmith Shop Bar. In plaats van naar de sportschool te gaan, sportte hij achter zijn caravan onder een verweerd dekzeil dat hij tussen de caravan en wat bomen had gespannen. Hij ging niet naar de bioscoop, ging niet op zondagmiddag bij vrienden langs als de Saints speelden. Hij was tweeënveertig en had sinds zijn tienerjaren geen date meer gehad.

De meeste mensen zouden zo niet kunnen of willen leven, maar die mensen kenden hem niet. Zij wisten niet wie hij was geweest of wat hij had gedaan, en dat wilde hij graag zo houden.

En toen kreeg hij op een warme dag in juni zomaar opeens een telefoontje, en alle herinneringen aan het verleden kwamen boven. Dawson had bijna negen weken verlof gehad. Voor het eerst in bijna twintig jaar ging hij eindelijk naar huis. Hij voelde zich er niet prettig bij, maar hij wist dat hij geen keus had. Tuck was meer dan een vriend geweest; hij was als een vader voor hem geweest.

En terwijl hij in de stilte peinsde over het jaar dat het keerpunt in zijn leven was geweest, zag Dawson weer iets bewegen. Toen hij zich omdraaide, was er helemaal niets te zien en hij vroeg zich opnieuw af of hij soms gek werd.

Het telefoontje was van Morgan Tanner geweest, een notaris uit Oriental in North Carolina, die hem had verteld dat Tuck Hostetler was overleden. ‘Er moeten een aantal dingen geregeld worden en dat kunt u het beste zelf doen,’ had Tanner uitgelegd. Toen Dawson had opgehangen, had hij direct een vlucht en een kamer in een plaatselijke bed and breakfast geboekt en een bloemist gebeld om iets te laten bezorgen.

De volgende ochtend deed Dawson de voordeur van de caravan op slot en liep hij achterom naar de tinnen schuur waar zijn auto stond. Het was donderdag 18 juni 2009. Hij had zijn enige nette pak bij zich en een plunjezak die hij midden in de nacht had ingepakt toen hij niet kon slapen. Hij maakte het hangslot los, trok de deur omhoog en keek hoe het zonlicht op de auto viel die hij sinds de middelbare school had gerestaureerd en gerepareerd. Het was een Fastback uit 1969, zo’n auto die in de tijd dat Nixon president was al opviel, en die nu nog steeds de aandacht trok. Hij zag eruit alsof hij net uit de fabriek kwam, en door de jaren heen hadden talloze vreemden de auto van hem willen kopen. Dawson had ze allemaal bedankt. ‘Het is meer dan een auto,’ zei hij dan zonder verdere uitleg. Tuck zou precies hebben geweten wat hij bedoelde.

Dawson gooide de plunjezak op de stoel naast zich en legde het pak erbovenop, en hij ging achter het stuur zitten. Toen hij de sleutel omdraaide, kwam de motor met een luid gegrom tot leven en behoedzaam reed hij de auto over het grind voordat hij uitstapte en de schuur afsloot. Ondertussen werkte hij in gedachten een lijstje af om er zeker van te zijn dat hij alles bij zich had. Twee minuten later zat hij op de hoofdweg en na een halfuur stond hij op de parkeerplaats voor Lang Parkeren op het vliegveld van New Orleans. Hij vond het vervelend om de auto daar achter te laten,

maar hij had geen keus. Hij pakte zijn spullen en liep in de richting van de terminal, waar een ticket op hem lag te wachten bij de balie van de luchtvaartmaatschappij.

Het was druk op het vliegveld. Mannen en vrouwen arm in arm, gezinnen op weg naar opa en oma of Disney World, studenten die tussen hun ouderlijk huis en hun opleiding heen en weer reisden. Zakenlieden kwamen met hun koffer op wieltjes achter hem staan en blaatten in hun telefoon. Dawson stond in de langzaam bewegende rij en wachtte tot hij aan de beurt was. Hij liet zijn identiteitsbewijs zien en beantwoordde de veiligheidsvragen voordat hij zijn boardingpass kreeg. In Charlotte had hij een tussenstop van een uur. Niet slecht. Wanneer hij in New Bern aankwam en zijn huurauto had opgehaald, was het nog veertig minuten rijden. Als er geen vertragingen waren, was hij aan het eind van de middag in Oriental.

Pas toen hij in het vliegtuig zat, beseftte Dawson hoe moe hij was. Hij wist niet meer hoe laat hij uiteindelijk in slaap was gevallen – de laatste keer dat hij op de klok had gekeken was het bijna vier uur geweest – maar hij kon in het vliegtuig slapen. En als hij er eenmaal was, had hij ook niet veel te doen. Hij was enig kind, zijn moeder was ervandoor gegaan toen hij drie was en zijn vader had iedereen een plezier gedaan door zichzelf kapot te drinken. Dawson had in geen jaren met zijn familie gesproken en hij was niet van plan om de banden nu aan te halen.

Een flitsbezoekje. Hij zou doen wat hij moest doen en niet langer blijven dan nodig was. Hij was dan wel in Oriental opgegroeid, maar hij had er nooit echt thuisgehoord. Het Oriental dat hij kende leek in de verste verte niet op de vrolijke reclamebeelden van het Bureau voor Toerisme. De meeste mensen die een middagje in Oriental doorbrachten vonden het een grappig plaatsje, populair bij kunstenaars, dichters en gepensioneerden die niets liever wilden dan hun laatste jaren zeilen op de rivier de Neuse. Het had het vereiste schilderachtige centrum, compleet met antiek-winkeltjes, kunstgaleries en cafeetjes, en voor een plaatsje met nog geen duizend inwoners werden er behoorlijk veel festivals gehou-

den. Maar het echte Oriental, dat hij als kind en jongeman had gekend, werd bevolkt door families die er al woonden sinds de koloniale tijd. Mensen als rechter McCall en sheriff Harris, Eugenia Wilcox en de families Collier en Bennett. Zij waren degenen die het land bezaten, de gewassen oogstten, het hout verkochten en de bedrijven oprichtten; zij vormden de machtige, onzichtbare onderstroom in een plaatsje dat altijd van hen was geweest. En zij zorgden ervoor dat het precies zo bleef als zij wilden.

Dawson was daar zelf achter gekomen toen hij achttien was, en opnieuw op zijn drieëntwintigste toen hij eindelijk voorgoed was vertrokken. Het was niet gemakkelijk om een Cole te zijn in Pamlico County, en in Oriental al helemaal niet. Voorzover hij wist had iedere Cole, tot en met zijn overgrootvader aan toe, wel in de gevangenis gezeten. Verschillende familieleden waren veroordeeld voor misdrijven variërend van geweldpleging tot brandstichting, poging tot moord en zelfs moord. Het rotsachtige, beboste terrein waar de familie woonde, vormde een land met eigen wetten. Er stond een handvol bouwvallige huisjes, caravans en schuren, en zelfs de sheriff vermeed de plek, tenzij hij geen andere keus had. Jagers trokken met een grote boog om het terrein heen en gingen er terecht van uit dat het bordje **ONBEVOEGDEN WORDEN NEERGESCHOTEN** niet simpelweg een waarschuwing maar een belofte was. De Coles stookten illegaal drank, handelden in drugs, zopen, sloegen hun vrouwen en kinderen, waren dieven en pooiers en waren boven alles ziekelijk gewelddadig. Volgens een artikel in een inmiddels verdwenen tijdschrift werden ze ooit gezien als de kwaadaardigste, wraakzuchtigste familie ten oosten van Raleigh. Dawsons vader was hierop geen uitzondering geweest. Tussen zijn twintigste en zijn dertigste had hij voornamelijk in de gevangenis gezeten, voor verschillende misdrijven, waaronder het neersteken van een man met een ijsprijem omdat de man hem had afgesneden in het verkeer. Hij had twee keer terechtstaan voor moord en was beide keren vrijgesproken omdat getuigen waren verdwenen, en zelfs de rest van de familie wist dat ze hem niet kwaad moesten maken. Waarom zijn moeder ooit met hem was getrouwd

was een vraag waar Dawson met geen mogelijkheid een antwoord op kon bedenken. Hij nam het zijn moeder niet kwalijk dat ze ervandoor was gegaan. Het merendeel van zijn jeugd had hij zelf gewenst dat hij weg kon. Ook nam hij het haar niet kwalijk dat ze hem niet had meegenomen. De mannen in de familie Cole waren merkwaardig bezitterig als het om hun kinderen ging, en ongetwijfeld zou zijn vader haar hebben opgespoord en hem hebben teruggehaald. Dat had hij Dawson meer dan eens gezegd, en Dawson had geweten dat hij hem maar niet moest vragen wat hij zou hebben gedaan als zijn moeder had geweigerd. Hij wist het antwoord al.

Dawson vroeg zich af hoeveel familieleden er nog woonden. Toen hij eindelijk was vertrokken, hadden zijn vader, een opa, vier ooms, drie tantes en zestien neven en nichten er nog gewoond. De neven en nichten waren inmiddels volwassen en zouden zelf wel kinderen hebben, dus zouden het er nu meer zijn, maar hij had geen behoefte om te gaan kijken. Hij had zich nooit echt met hen verwant gevoeld. Misschien leek hij meer op zijn moeder, wie ze ook was; hij was in elk geval niet zoals zijn familie van vaderskant.

In tegenstelling tot zijn neven en nichten vocht hij nooit op school en haalde hij redelijke cijfers. Hij bleef uit de buurt van drugs en drank, en als tiener vermeed hij zijn neven en nichten als ze door het stadje reden op zoek naar onraad. Meestal zei hij dan tegen ze dat hij de stokerij ging controleren of dat hij moest helpen een auto die iemand in de familie had gestolen te ontmantelen. Hij hield zich gedeisd en deed zijn best om niet op te vallen.

Het was een goocheltoer. De Coles vormden dan wel een bende criminelen, maar ze waren niet dom, en Dawson wist intuïtief dat hij zo goed mogelijk moest verbergen hoe anders hij was. Waarschijnlijk was hij het enige kind in de geschiedenis van de school dat zijn best deed om onvoldoendes te halen, en hij leerde zichzelf om zijn rapporten te vervalsen zodat het erger leek dan het was. Hij wist hoe hij stiekem een blikje bier moest legen als iemand

even niet keek door er een mes in te steken, en wanneer hij werk als excuus gebruikte om zijn neven en nichten te ontlopen, dan zwoegde hij vaak tot midden in de nacht. Dat ging een tijdje goed, maar mettertijd begon deze façade barstjes te vertonen. Een van zijn leraren vertelde een kroegmaat van zijn vader dat Dawson de beste leerling van de klas was; ooms en tantes begonnen te merken dat hij als enige van de neven en nichten nooit iets illegaals deed. Hij was een buitenbeentje in een familie die prat ging op loyaliteit en je aanpassen aan de rest boven alles, en een ergere zonde bestond er niet.

Het maakte zijn vader hels. Hoewel hij sinds zijn kleutertijd regelmatig een pak slaag had gekregen – zijn vader gaf de voorkeur aan riemen en banden – werden de afstraffingen heftiger tegen de tijd dat hij twaalf was. Dan sloeg zijn vader hem tot zijn rug en borst bont en blauw waren, om een uur later terug te komen en zich op het gezicht en de benen van de jongen te richten. Leraren wisten wat er aan de hand was, maar ze negeerden het uit angst voor de veiligheid van hun eigen gezin. De sheriff deed of hij de blauwe plekken en striemen niet zag als Dawson uit school kwam. De rest van de familie had er geen problemen mee. Abee en Gestoorde Ted, zijn oudere neven, vielen hem meer dan eens aan en sloegen hem net zo hard als zijn vader – Abee omdat hij dacht dat het Dawsons verdiende loon was en Gestoorde Ted gewoon voor de lol. Abee was lang en breed en had vuisten als kolschoppen, hij was gewelddadig en had een kort lontje, maar hij was slimmer dan hij liet merken. Gestoorde Ted daarentegen, was gewoon vals. Op de kleuterschool had hij een keer een klasgenoot met een potlood gestoken tijdens een ruzie om een koekje, en voordat hij uiteindelijk op zijn tiende van school was getrapt, had hij nog een klasgenoot het ziekenhuis in geslagen. De roddel ging dat hij als tiener een junkie had vermoord. Dawson had al vroeg beseft dat je beter niet kon terugvechten. In plaats daarvan had hij geleerd zichzelf klein te maken en de klappen te incasseren tot zijn neven er genoeg van hadden of moe werden of allebei.

Toch volgde hij niet in hun voetsporen en raakte hij er steeds meer van overtuigd dat hij dat ook nooit zou doen. Hij ontdekte dat zijn vader hem bleef slaan als hij schreeuwde, en dus leerde hij zijn mond dicht te houden. Zijn vader was niet alleen gewelddadig, hij was ook een bullebak, en intuïtief wist Dawson dat bullebakken alleen een gevecht aangingen als ze wisten dat ze konden winnen. Hij beseftte dat er een moment zou komen waarop hij sterk genoeg was om terug te vechten, waarop hij niet langer bang zou zijn voor zijn vader. Terwijl de klappen op hem neerkwamen, probeerde hij zich de moed voor te stellen die zijn moeder had getoond door alle banden met de familie te verbreken.

Hij deed zijn best het proces te versnellen. Hij bond een zak met lappen aan een boom en sloeg er elke dag uren tegenaan. Hij deed zo vaak mogelijk aan gewichtheffen met grote stenen en auto-onderdelen. Hij deed de hele dag door pull-ups, push-ups en sit-ups. Voor zijn dertiende slaagde hij erin bijna vijf kilo aan te komen in spiermassa en tegen de tijd dat hij veertien was, was daar nog eens tien kilo bij gekomen. Hij werd ook langer. Op zijn vijftiende was hij bijna net zo lang als zijn vader. Op een dag, een maand na zijn zestiende verjaardag, ging zijn vader hem na een avond vol alcohol met een riem te lijf. Dawson dook op hem af en rukte de riem uit zijn handen. Hij dreigde zijn vader te vermoorden als hij hem nog één keer aanraakte.

Diezelfde avond zocht hij zijn toevlucht in Tucks garage, omdat hij nergens anders naartoe kon. Toen Tuck hem de volgende ochtend vond, vroeg Dawson hem om werk. Tuck had geen enkele reden om Dawson te helpen. De jongen was niet alleen een vreemde maar ook nog eens een Cole. Tuck veegde zijn handen af aan de kleurige zakdoek in zijn achterzak en nam de jongen in zich op terwijl hij zijn sigaretten pakte. Tuck was eenenzestig en al twee jaar weduwnaar. Toen hij sprak, kon Dawson de alcohol in zijn adem ruiken, en zijn stem was hees van de Camels zonder filter die hij van kinds af aan had gerookt. Hij had net als Dawson een zwaar, plat accent.

‘Uit elkaar halen lukt je wel, maar kun je ze ook weer in elkaar zetten?’

‘Ja, meneer,’ had Dawson geantwoord.

‘Heb je vandaag school?’

‘Ja, meneer.’

‘Zorg dan dat je direct uit school hier komt, dan zullen we wel eens zien wat je kunt.’

Dat deed Dawson, en hij deed zijn best om te laten zien wat hij waard was. Na het werk regende het bijna de hele avond en toen Dawson stiekem terugkwam om in de garage te schuilen, stond Tuck op hem te wachten.

Tuck zei niets. In plaats daarvan nam hij een stevige trek van zijn Camel, keek met samengeknepen ogen naar Dawson en ging uiteindelijk zijn huis binnen. Dawson sliep hierna geen enkele nacht meer thuis. Hij hoefde geen huur te betalen van Tuck en hij kocht zijn eigen eten. De maanden gingen voorbij en voor het eerst van zijn leven begon Dawson over de toekomst na te denken. Hij spaarde zoveel mogelijk en zijn enige uitspattingen waren de Fastback die hij op een autokerkhof kocht en liters ijsthee van het plaatselijke restaurant. ’s Avonds knapte hij de auto op, dronk hij zijn thee en fantaseerde hij over studeren, iets wat geen enkele Cole ooit had gedaan. Hij overwoog het leger in te gaan of ergens een eigen huisje te huren, maar voordat hij een beslissing kon nemen, kwam zijn vader onverwachts langs. Hij had Gestoorde Ted en Abee met zich meegenomen. Allebei hadden ze een honkbalknuppel bij zich en in Teds zak kon hij de contouren van een mes zien.

‘Geef me het geld dat je hebt verdiend,’ zei zijn vader zonder enige plichtplegingen.

‘Nee,’ zei Dawson.

‘Ik wist wel dat je dat zou zeggen, knul. Daarom heb ik Ted en Abee bij me. Ze kunnen het uit je slaan en dan neem ik het mee, of je kunt me gewoon geven wat je me verschuldigd bent voor het weglopen.’

Dawson zei niets.

Zijn vader pulkte met een tandenstoker aan zijn tandvlees. ‘Weet je, een simpel misdrijf hier in het dorp is genoeg om een eind aan

dat leventje van jou te maken. Een inbraak, misschien, of een brand. Wie zal het zeggen? Dan leg ik wat bewijsmateriaal neer, pleeg anoniem een telefoontje en laat de wet het werk doen. Jij bent hier 's nachts alleen, dus je hebt geen alibi, en wat kan mij het schelen dat je de rest van je leven wegrot tussen staal en beton. Doet mij niks. Dus geef dat geld nou maar gewoon hier.'

Dawson wist dat zijn vader niet blufte. Met een nietszeggende blik haalde hij zijn portemonnee tevoorschijn. Nadat zijn vader de biljetten had geteld, spuugde hij de tandenstoker op de grond en grijnsde.

'Tot volgende week.'

Dawson behielp zich. Hij slaagde erin een klein beetje van het geld dat hij verdiende weg te sluizen om de reparaties aan de Fast-back te kunnen blijven betalen en de ijsthee te kopen, maar het grootste deel van zijn geld ging naar zijn vader. Hoewel hij het vermoeden had dat Tuck wel wist wat er aan de hand was, zei hij er nooit iets over. Niet omdat hij bang was voor de familie Cole, maar omdat het zijn zaken niet waren. In plaats daarvan begon hij net iets te grote porties te koken. 'Ik heb wat over, als je wilt,' zei hij dan, als hij met een bord de garage in kwam, waarna hij meestal zonder verder iets te zeggen het huis weer in liep. Dat was de aard van hun relatie en Dawson respecteerde dat. Dawson respecteerde Tuck. Op zijn eigen manier was Tuck de belangrijkste persoon in Dawsons leven geworden en Dawson kon zich niet voorstellen dat dat ooit zou veranderen.

Tot de dag dat Amanda Collier zijn wereld binnenwandelde.

Hoewel hij al jaren wist wie Amanda was – er was maar één middelbare school in Pamlico County en het grootste deel van zijn leven had hij bij haar op school gezeten – was het pas in de lente van hun voorlaatste jaar dat ze voor het eerst meer dan een paar woorden met elkaar spraken. Hij had haar altijd mooi gevonden, maar daar was hij niet de enige in. Ze was populair, een meisje dat in de kantine altijd omringd werd door vriendinnen, terwijl jongens om haar aandacht streden, en ze was niet alleen klassenvertegenwoordigster, maar ook cheerleader. Daarbij kwam

nog eens dat ze rijk was en dus was ze net zo onbereikbaar als een actrice op tv. Hij zei nooit iets tegen haar, tot ze bij scheikunde naast elkaar kwamen te zitten.

Toen ze dat semester boven reageerbuisjes hingen en samen leerden voor proefwerken, kwam hij tot het besef dat ze heel anders was dan hij had gedacht. Om te beginnen leek het haar niets uit te maken dat zij een Collier was en hij een Cole, en dat verraste hem. Ze had een snelle, ongeremde lach, en als ze glimlachte, kreeg ze iets ondeugends, alsof ze iets wist wat niemand anders wist. Haar haar was warm goudblond, haar ogen hadden de kleur van een zwoele zomerlucht en soms raakte ze zijn arm aan om zijn aandacht te trekken als ze vergelijkingen aan het opschrijven waren. Die aanraking voelde hij uren later nog. Als hij 's middags in de garage aan het werk was, merkte hij dat hij voortdurend aan haar moest denken. Pas in de lente wist hij de moed bijeen te rapen om haar uit te nodigen voor een ijsje, en naarmate het einde van het schooljaar naderde, brachten ze steeds meer tijd met elkaar door.

Het was 1984 en hij was zeventien. Aan het eind van de zomer wist hij dat hij verliefd was, en toen de lucht koeler werd en herfstbladeren in linten van rood en geel op de grond dwarrelden, was hij ervan overtuigd dat hij de rest van zijn leven bij haar wilde zijn, hoe absurd het ook klonk. Het jaar daarop waren ze samen, werd hun band nog hechter, waren ze als het even kon bij elkaar. Bij Amanda kon hij zichzelf zijn; bij Amanda was hij voor het eerst van zijn leven tevreden. Zelfs nu was dat laatste jaar samen soms het enige waar hij aan kon denken.

Of liever gezegd, Amanda was de enige aan wie hij kon denken.

Dawson ging ontspannen in het vliegtuig zitten. Hij had een stoel aan het raam halverwege het toestel naast een jonge vrouw: rood haar, halverwege de dertig, lange benen, lang van postuur. Niet echt zijn type, maar wel knap. Ze leunde tegen hem aan toen ze haar veiligheidsriem wilde pakken en glimlachte verontschuldigend.

Dawson knikte, maar omdat hij niet het gevoel had dat ze een

gesprek wilde beginnen, keek hij vervolgens uit het raam. Hij zag de bagagekar weggrijden en zakte weer weg in gedachten aan Amanda. Hij dacht aan de keren dat ze die eerste zomer in de Neuse hadden gezwommen, hun lichamen die langs elkaar gleden; hij dacht aan de manier waarop ze op de werkbank in Tucks garage zat terwijl hij aan zijn auto bezig was, haar armen onder haar opgetrokken knieën geslagen, wat hem het idee gaf dat hij nooit meer aan iets anders zou willen denken. In augustus, toen hij zijn auto eindelijk voor het eerst aan de praat had gekregen, nam hij haar mee naar het strand. Daar lagen ze op handdoeken met hun vingers in elkaar verstrengeld en praatten ze over hun lievelingsboeken, de films waar ze van hielden, hun geheimen en hun dromen voor de toekomst.

Ze maakten ook ruzie en op die momenten ving Dawson een glimp op van haar vurige karakter. Ze waren het niet altijd oneens, maar het kwam geregeld voor; hoe snel een situatie echter ook ontplofte, even snel was het weer goed.

Soms ging het om iets onbenulligs – Amanda had beslist een eigen willetje – en dan kibbelden ze een tijd, meestal zonder oplossing. Zelfs op de momenten dat hij echt boos werd, had hij onwillekeurig bewondering voor haar eerlijkheid, een eerlijkheid die was geworteld in het feit dat ze meer om hem gaf dan wie ook in zijn leven.

Niemand begreep wat ze in hem zag, alleen Tuck. Hoewel ze in eerste instantie hun relatie verborgen probeerden te houden, was Oriental een klein plaatsje en het was onvermijdelijk dat mensen begonnen te roddelen. Een voor een trokken haar vrienden zich terug, en het was slechts een kwestie van tijd voor haar ouders erachter kwamen. Hij was een Cole en zij was een Collier, en dat was meer dan genoeg reden voor ontzetting. Aanvankelijk klampten ze zich vast aan de hoop dat het een opstandige fase van hun dochter was, en ze deden hun best die te negeren. Toen dat niet werkte, maakten ze het moeilijker voor Amanda. Ze pakten haar rijbewijs af en ze mocht de telefoon niet meer gebruiken. In de herfst kreeg ze wekenlang huisarrest en ze mocht in het weekend

niet meer uit. Nooit mocht Dawson bij haar thuis komen en de enige keer dat haar vader ooit iets tegen hem zei, noemde hij Dawson ‘een waardeloos stuk vreten’. Haar moeder smeekte Amanda om een eind aan hun relatie te maken, en in december weigerde haar vader nog langer met haar te praten.

De vijandigheid rondom hen bracht Amanda en Dawson alleen maar dichter bij elkaar, en toen Dawson in het openbaar haar hand vastpakte, hield ze hem stevig vast, alsof niemand het moest wagen er iets van te zeggen. Maar Dawson was niet naïef; hoeveel ze ook voor hem betekende, hij was zich ervan bewust dat het zo niet kon. Alles en iedereen leek tegen hen te zijn. Toen zijn vader achter zijn relatie met Amanda kwam, begon hij vragen over haar te stellen als hij Dawsons loon kwam opeisen. Hoewel zijn toon niet hoorbaar dreigend was, hoefde hij haar naam maar te noemen of Dawson kreeg een misselijk gevoel.

In januari werd ze achttien, maar hoe woedend haar ouders ook waren over de relatie, ze gooiden haar niet het huis uit. Amanda kon het inmiddels niet meer schelen wat ze ervan vonden – althans dat was wat ze tegen Dawson zei. Als ze weer eens een heftige ruzie met haar ouders had gehad, kroop ze soms midden in de nacht uit haar slaapkamerraam en kwam ze naar de garage. Vaak zat hij al op haar te wachten, maar soms werd hij wakker als ze tegen hem aan kroop op het matje dat hij op de vloer van de garage had uitgerold. Dan slenterden ze naar de kreek en sloeg Dawson zijn arm om haar heen als ze op een van de laaghangende takken van een oude eik gingen zitten. Terwijl de goudharder in het maanlicht uit het water sprong, vertelde Amanda hem over de ruzies met haar ouders, soms met trillende stem, en altijd deed ze haar best om zijn gevoelens te sparen. Dat was heel lief van haar, maar hij wist precies hoe haar ouders over hem dachten. Toen er op een avond tranen onder haar oogleden vandaan kwamen vanwege de zoveelste ruzie, stelde hij voorzichtig voor dat ze elkaar misschien maar niet meer moesten zien.

‘Is dat wat je wilt?’ fluisterde ze met rauwe stem.

Hij trok haar dichter naar zich toe, sloeg zijn arm om haar heen. ‘Ik wil alleen dat je gelukkig bent,’ fluisterde hij.

Ze leunde tegen hem aan, zijn hoofd op haar schouder. En nog nooit had hij het zo erg gevonden dat hij een Cole was.

‘Ik ben het gelukkigst als ik bij jou ben,’ mompelde ze uiteindelijk.

Later die avond vrijden ze voor het eerst met elkaar. En twintig jaar lang droeg hij die woorden en de herinneringen aan die avond bij zich, in de wetenschap dat ze namens hen allebei had gesproken.

Toen hij in Charlotte was geland, slingerde Dawson zijn plunjezak en pak over zijn schouder en liep hij door de terminal zonder echt te kijken naar de bedrijvigheid om hem heen. Hij zocht in zijn herinneringen naar die laatste zomer met Amanda. In de lente had ze bericht gekregen dat ze op Duke University was aangenomen, een droom die ze al van kleins af aan had gehad. Het vooruitzicht van haar vertrek, in combinatie met de afzondering van haar familie en vrienden, versterkte hun verlangen om zoveel mogelijk tijd met elkaar door te brengen. Urenlang waren ze op het strand, ze maakten lange ritten met de radio hard aan, of ze bleven simpelweg in Tucks garage. Ze zwoeren dat er niets zou veranderen als ze weg was; hij zou naar Durham rijden of zij zou naar hem toe komen. Amanda wist zeker dat ze er wel wat op zouden vinden.

Maar haar ouders hadden andere plannen. Op een zaterdagochtend in augustus, iets meer dan een week voordat ze naar Durham zou gaan, spraken ze haar aan voordat ze de kans had het huis te ontvluchten. Haar moeder nam het woord, al wist ze dat haar vader het er volledig mee eens was.

‘Dit heeft lang genoeg geduurd,’ begon haar moeder, en op verrassend kalme toon vertelde ze Amanda dat ze in september het huis uit moest en voor zichzelf moest gaan zorgen en dat haar ouders haar studie niet zouden financieren als ze haar relatie met Dawson niet verbrak. ‘Waarom zouden we geld verspillen aan een studie als jij je leven vergooit?’

Toen Amanda wilde protesteren, gaf haar moeder haar geen kans.